

Adriana Bittel s-a născut la 31 mai 1946 în București. După terminarea studiilor medii (Liceul „Mihail Sadoveanu”, 1964), a absolvit - în 1970 - Facultatea de Limba și Literatura Română a Universității din București.

Din anul 1970 este corector și apoi redactor la revista „Romania literară”. În perioada studenției frecventează cenaclul „Junimea” al universității bucureștene, condus de criticul George Ivașcu.

Debutul publicistic cu poeme în „Gazeta literară” (1963).

Debutul editorial are loc în anul 1980 cu volumul *Lucruri într-un pod albastru* (Editura Cartea Românească).

Colaborează permanent la săptămânalul „Formula As”. După volumul de debut, publică *Somnul după naștere* (Cartea Românească, 1984); *Iulia în iulie* (Editura Eminescu, 1986); *Fototeca* (Cartea Românească, 1989).

Este prezentă în antologiile: *Generația '80 în proza scurtă*, alcătuită de Gheorghe Crăciun și Viorel Marineasa (Editura Paralela 45, 1998), *Romanian Fiction of the '80s and '90s* (Paralela 45, 1999).

Publică în anul 2000 *Întâlnire la Paris – unsprezece povestiri* (Editura Compania), pentru care i se decernează Premiul Asociației Scriitorilor din București și Premiul ASPRO; urmează volumul de proză *Cum încărunește o blondă* (Compania, 2006) iar editura Humanitas publică volumul comun *Cinci iubiri fulgerătoare*, purtând semnăturile scriitorilor Adriana Bittel, Nicolae Manolescu, Gabriel Liiceanu, Ana Blandiana și Ioana Pârvulescu.

Figurează cu texte de proză traduse în antologii publicate în SUA, Austria, Germania, Iugoslavia.

În prezent, autoarea este redactor la revista „Romania literară” și consilier editorial la Editura Univers Dalsi.

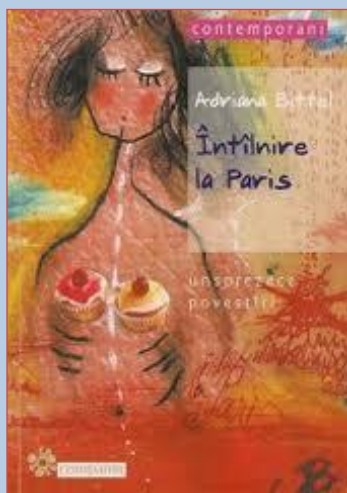
Au formulat opinii critice asupra cărților autoarei: Valeriu Cristea, *Cariatidele cotidianului* („România literară”, nr. 25/1986) și *Realismul critic* („Caiete critice”, nr. 1/1990); George Pruteanu, *Balzația și Lovena* („Convorbiri literare”, nr. 12/1986); Ion Rotaru (în *O istorie a literaturii române*, III, Editura Minerva, 1987); Nicolae Manolescu, *Scurte povestiri* („România literară”, nr. 12/1987); Ioan Holban (în *Profiluri epice contemporane*, Editura Cartea Românească, 1987); Eugen Simion (în *Scriitori români de azi*, IV, Editura Cartea Românească, 1989); Florin Manolescu, *Proza „micului realism”* („Luceafărul”, nr. 5/1990); Radu G. Țeposu (în *Istoria tragică & grotescă a întunecatului deceniu literar nouă*, Editura Eminescu, 1993).

„Proza Adrianei Bittel are câteva însușiri distincte. În primul rând, lipsa ei de morgă. Ea scrie simplu, într-un limbaj direct, ceea ce nu înseamnă fără subtilitate. Duce povestirea pînă la capăt și face în așa fel încît portretul din interior să fie, omenește vorbind, verosimil (...). Este apoi o bună poziție față de individul mărunț, nici idealizantă, deci falsă, nici premeditat caricaturizantă. O așezare firească, adică o bună percepere a umanului.” (Eugen Simion, în vol. *Scriitori români de azi*, IV, Editura Cartea Românească, 1989)

„Întîiul lucru frapant în povestirile Adrianei Bittel este talentul. Rareori un tînar scriitor pare, de la început, atît de dotat pentru literatură. Cu mai multă șansă, autoarea *Iuliei în iulie* ar fi făcut să se vorbească despre ea cel puțin cît s-a vorbit despre alți colegi ai ei de generație, care au luat premii și s-au aflat în centrul unor polemici răsunătoare. Dacă nu s-a întîmplat așa, este pentru că povestirile ei, moderne prin procedee, sînt cu desăvîrșire lipsite de ostentație, ceea ce le dezavantajează în ochii celor care așteaptă transformări importante în proza anilor '80. Degajă un aer de prospețime și autenticitate, ca și cum ar fi fost mai interesate de adevărul unor situații de viață decît de un limbaj sofisticat și original cu tot dinadinsul (...) Citîndu-le, îți vin în minte însușiri care nu mai sînt socotite de o bună bucată de vreme pertinente (și cu atît mai puțin explozive) de către o critică aproape deplin cîștigată de cauza metaliteraturii, a intertextualității și a parodiei: acuitate a notației realiste, pregnanță a detaliului vizual și auditiv, inteligență și umor.” (Nicolae Manolescu, „Romania literară”, nr. 12/1987)

„În mitologia greacă, zeița proteguitoare a unui loc sau a unui cămin purta numele de Hestia: era spiritul protector a cărui prezență influența în chip prielnic mersul lucrurilor. Adriana Bittel este o Hestia modernă al cărei lăcaș menit protegierii este redacția «României literare».

Cam jumătate din cei care trec pragul «României literare» o caută pe Adriana Bittel. Fiecare aduce un articol, o carte sau o nouă propunere editorială, într-o afluență omenească al cărei ritm amenință deseori să se preschimbe într-o povară. Acestui ordaliu, Adriana Bittel îi face față prin exercitarea a două virtuți elementare: un instinct sigur privind valoarea literară a претенdenților și un fler psihologic infailibil.” (Sorin Lavric, *O Hestia modernă*, „România literară”, nr. 22, 2006)

Întâlnire la Paris, unsprezece povestiri, Editura Compania, București, 2001
Premiul Asociației Scriitorilor din București și Premiul ASPRO pentru anul 2001

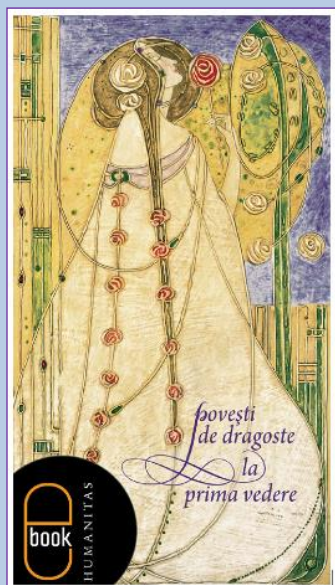
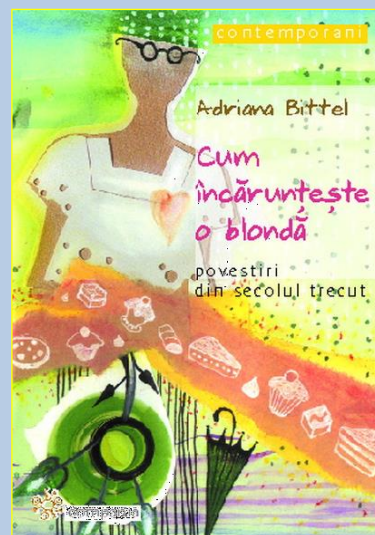
Adriana Bittel face parte din categoria acelor scriitori de mare rafinament care nu se lasă ispitiți de cantitate, parcimonia cu care se botărăște să-și adune în volum textele trădând o autoexigență exersată din plin de-a lungul anilor. Cărțile apărute până acum – *Lucruri într-un pod albastru* (1980), *Somnul după naștere* (1984), *Iulia în iulie* (1986) și *Fototeca* (1989) – conturează profilul ferm al unei prozatoare care construiește lumi ficționale în interiorul cărora detaliul biografic se împletește firesc cu arabescurile imaginației, într-o scriitură suplă și atractivă, impregnată de sonorități și arome, de infinite nuanțe și „delicii tactile”. (Carmen Mușat, **Traseele memoriei**, în revista „Observator cultural”, nr. 54, martie 2001)

În prezenta selecție, accentul cade mai puțin pe cruzimea observației psiho-fiziologice a vieții de familie și mai mult pe ceea ce încearcă să depășească acest cadru sufocant. Ceea ce distinge însă proza Adrianei Bittel este parfumul unei atmosfere sufletești „de modă veche”, o anumită muzică de fond - între jazz și șansonetă -, căci printre lucrurile bătrâne și atașantele obiecte kitsch, în modestele ambianțe domestice și de serviciu, în decorurile de vechi periferii bucureștene, supraviețuiește discret, dar demn, buna educație antebelică a burgheziei intelectuale. (Paul Cernat, **L'air de temps**, în revista „Observator cultural”, nr. 121, iunie 2002)

De fapt, toate textele sunt antologice, iar cronicarul literar își reprimă cu greu plăcerea de a reproduce cât mai mult din ele. Alice în Bariera Vergului cuprinde înduioșătoarea istorie a unei fetițe de familie bună care se aventurează într-un cartier rău famat și reușește să se împrietenească în câteva clipe cu o familie de țigani fioroși. Gârla și Iordanul aduce în prim-plan o femeie care, aflată într-o țară îndepărtată, în loc să se lase fermecată de peisajul exotic de acolo, se răfăiește cu un bărbat pe care un capriciu al memoriei i l-a adus în minte. Pata de ulei conține extraordinarul portret al unei bătrâne, Frida, desconsiderată de familie, dar în care prozatoarea, amintindu-și de anii copilăriei, vede un fel de zână bună a casei. Doctorul Blum este instantaneul edificator al relației dintre un bărbat trecut de prima lui tinerețe și mama lui bătrână, care îl terorizează surâzătoare, la nesfârșit, fără să-i audă protestele. Push ilustrează, dintr-un nou unghi, diferența dintre scenariul relației cu un bărbat ș.a.m.d. O mențiune aparte merită povestirea de la care s-a împrumutat titlul volumului. În cuprinsul ei, „cenușăreasa” din care Adriana Bittel și-a făcut un personaj predilect apare îndrăgostită (și ignorată) nu de un bărbat, ci de Paris, oraș pe care îl vizitează pentru prima oară în viața ei, dar pe care are sentimentul că îl cunoaște dintr-o existență anterioară. Volumul *Întâlnire la Paris* îl face chiar și pe cel mai blazat cronicar literar să redescopere plăcerea de a citi. (Alex Ștefănescu, **Întâlnire cu literatura bună**, „România literară”, nr. 8, 2001)

Cum încărunțește o blondă, Editura Compania, București, 2006

Dincolo de autor și emblemă feminină, în paginile de față se regăsește acum plinar lumea anilor '80, cu multe din cotloanele sale în care mai pîlplîia - umilă și totuși sălbatică - viața. Nu doar cea intimă, cu izvoare personale și notații minimaliste, ci și scena mare, socială și politică, a unui sistem care inspiră lehamite și cerea evazionism. Logica supremă a aceluia timp pare să fi fost chiar tasarea într-o medie - cât mai falsă și mai impersonală -, împotriva căreia se revoltau și trupul, și mintea. Singura pledoarie pentru valoarea mormintalului deceniu se întrevede în chiar paginile care l-au fixat - și nu doar cu talent, ci și cu apetit documentar, de parcă Adriana Bittel s-ar fi temut să nu se aleagă praful cu totul de viețile noastre. Iar gestul ei - un fel de save as... literature - merită întru totul atenția cititorului de azi și, foarte probabil, de mâine. (Adina Kenereș, **În chip de notă asupra ediției**, <http://atelier.liternet.ro/articol/3904/Adriana-Bittel/>)

Povești de dragoste la prima vedere, volum colectiv: Adriana Bittel, Ana Blandiana, Gabriel Liiceanu, Nicolae Manolescu, Ioana Pârvolescu, Editura Humanitas, București, 2008

Acest volum este o gratuitate programată, într-o lume în care nimic nu mai este gratuit. În fond, este un roman făcut de o singură persoană, aflată la diferite vârste. Este povestea unui om care se îndrăgostește de cinci ori în viață. Am realizat această carte din bucuria de a scrie ceva simplu, frumos, din nevoia unor povești calde. Ceea ce se consumă în iubire nu poate fi atins de nimic convențional. (Gabriel Liiceanu)

Personajele cărții descoperă lumea prin experiențele trăite. Iubirile descrise au ceva conspirativ. Avem, pe rând, stil, noblețe, firesc, ludic. Numai iubind putem descoperi că avem suflet. (Dan C. Mihăilescu)

Pentru mine, compania prietenilor mei este mai mult decât onorantă. E o carte necesară, realizată cu bune sentimente și care trezește bune sentimente. O creație născută dintr-un joc frumos. (Adriana Bittel)

Cinci povești de dragoste la prima vedere. În prima veți simți parfum de crini regali. În cea de-a doua un puternic miros de terebentină. A treia aduce cu sine adieri de aripi nevăzute. A patra ceva „ascuns, cum numai marea” poate să nască. A cincea poveste aduce o mare de acoperișuri și o mișcă. Când Gabriel Liiceanu, Adriana Bittel, Ana Blandiana, Nicolae Manolescu și Ioana Pârvolescu sunt autorii poveștilor, nu-i exclus să faceți un coup de foudre pentru carte. Bucurați-vă în tihnă de ea. Face parte dintre acele lucruri rare, care dacă

n-ar exista ar trebui inventate. (Nota editorului)